

Căn Nhà Không Cửa

Hắn lẩm bẩm một mình:

- Nhờ Trời, cái tên nhà quê đó có vẻ biết đường! “Trước hết quẹo tay mặt. Rồi tay trái. Ông sẽ thấy cái cổng đen”. Không như cái thằng ngu kia chỉ láo chi lếu làm mình mất cả nửa tiếng đồng hồ!

Rồi hắn đạp ga cho xe chạy mau hơn. Trời lạnh buốt và xâm xẩm tối. Theo lời người chỉ đường thì chỉ độ năm phút là hắn sẽ tới nơi.

- “Trước hết quẹo tay mặt”. Chắc đây rồi! “Rồi tay trái”. Xong! “Cái cổng đen”. Đây rồi!

Hắn đạp thắng lại, kéo thắng tay, để máy nổ, bước xuống mở rộng hai cánh cổng trước khi leo lên xe, từ từ lái lên đoạn đường dốc ngoằn ngoèo.

Hai ngọn đèn pha rọi sáng những hàng cây khẳng khiu hai bên đường như những bộ xương của một bầy ma đói đang đứng rũ rượi xin ăn. Hắn thầm nghĩ: “Con đường này nhiều ổ gà quá. Chắc cũng phải tốn vài ngàn bạc”.

Trên đầu dốc, căn biệt thự hai tầng vĩ đại nổi bật trên nền trời đã gần tối hẳn. Hắn ngừng xe, tắt máy, ngồi trong xe ngắm nghía ngôi biệt thự trong mấy phút trước khi bước xuống nhìn quanh. Đúng như nhân viên văn phòng địa ốc nói “Căn biệt thự nhìn xuống một nửa thành phố dưới chân đồi”.

Đứng nhìn phong cảnh tuyệt vời ẩn hiện bên dưới thêm vài phút, hắn nghĩ thầm: “Tại sao một căn biệt thự lớn ở một vị trí tốt như thế này mà họ lại chỉ bán có năm trăm ngàn?”.

Nhìn lên tầng trên của căn biệt thự, hắn ngạc nhiên tự nhủ: “Tại sao những khung cửa sổ cong cong kia trông như những đôi mắt đang chau mày nhìn mình thế nhỉ?”.

Nhìn đồng hồ, thấy đã 7 giờ 15, hắn quyết định vào coi sơ trước khi trở lại vào sáng hôm sau.

Hắn móc túi lấy chìa khóa, bước lên mười hai bậc thềm trước khi tra chìa khóa vào ổ khóa trên cánh cửa không lồ bằng gỗ sồi, vạm vỡ. Ổ khóa kêu kèn kẹt như tiếng người nghiêng răng và cánh cửa bung ra như có người xô mạnh.

Hắn bước vào mấy bước, nhìn vào một khoảng trống đen ngòm đúng lúc cánh cửa tự động đóng sập lại sau lưng.

Hắn nghĩ thầm đây chắc chắn phải là “căn đại sảnh không lồ” như lời nhân viên địa ốc đã nói. Muốn coi rõ hắn phải dùng bật lửa để tìm chỗ bật đèn. Mò mò trong túi, không có! Hắn bèn mò tìm thêm một lần nữa. Vô ích! Hắn suy nghĩ trong vài giây trước khi cả quyết “Chắc cái bật lửa rớt trên ghế trong xe rồi. Mình phải ra lấy mới được”.

Hắn xoay lưng đi ngược ra phía cửa, nhưng đột nhiên đứng khựng lại khi cảm thấy như có một vật gì vừa lướt qua bên mình hắn. Hắn đưa tay ra phía trước và chạm phải cái lưng ghế. “Ghế nhưng”, hắn đoán thầm. Nhưng hắn chợt cảm thấy ngạc nhiên vì khi bước vào, hắn không chạm phải cái ghế này! Hắn bèn bước qua bên trái cái ghế, bước tới và đụng phải... bức tường. Hắn bèn đi ngược lại, đi qua cái ghế và lại gặp... bức tường!

Hắn lần mò trở lại phía cái ghế, tìm thấy và ngồi xuống. Hắn mò tắt cả túi quần túi áo một lần nữa thật kỹ lưỡng. Vẫn không thấy cái bật lửa! Ổ có gì đâu mà phải thắc mắc, trước sau gì hắn cũng sẽ tìm thấy cái cửa. Bây giờ thử nghĩ lại xem. Khi hắn bước vào, khoảng hai ba thước, không có gì hết. Khi hắn quay ra, đụng phải lưng ghế. Như thế có nghĩa là cái ghế hướng ra phía cửa. Hắn đang ngồi trên ghế tức là cánh cửa đối diện với hắn.

Suy tính xong, hắn đứng dậy một cách đầy tin tưởng, bước thẳng tới phía trước và đụng phải... bức tường! Không thể được! Hay là khi bước ra hắn không đi thẳng mà lại đi xéo? Như vậy thì cánh cửa phải ở bên trái hoặc bên mặt của hắn. Hắn đi thử về phía trái thì cảm thấy như đang đi xuống giữa một hành lang hẹp. Hẹp vì khi hắn giang tay ra thì hai tay hắn đụng hai vách tường. Như vậy là không phải!

Hắn đi ngược lại để bước về bên phải. Lại đụng phải bức tường! Và hắn lại đứng khựng lại vì hình như có một cái gì vừa lướt qua hắn. “Không lẽ trong này có dơi?” Hắn vừa tự hỏi thì tay hắn lại chạm vào lưng ghế.

Hắn ngồi xuống suy nghĩ. Có lẽ Mộng Điệp sẽ cười khi thấy hắn đang mò mẫm trong cánh tối thui này. Chắc chắn là hắn không đánh rơi cái bật lửa trên xe. Việc này chưa bao giờ xảy ra. Hắn đứng lên, lục lại tất cả túi quần túi áo mấy lần. Thật cẩn thận. Nhưng vẫn không thấy!

Bây giờ hắn phải làm sao? À, thì thử nữa xem sao. Hắn lần mò theo bức tường đi về phía trái và thấy hắn lại đi xuống cái hành lang nhỏ. Đột nhiên hắn vung tay chụp lên mặt vì hắn có cảm tưởng rõ rệt là một vật gì mềm mềm lạnh lạnh vừa chạm vào mặt hắn.

Hắn lắc đầu “Minh bắt đầu cảm thấy chán nản với cái con dơi và cái phòng tối như hũ nút này rồi!. Minh không thể tưởng tượng nổi là có người nào lại có thể cảm thấy nóng nẩy và bức bối hơn mình lúc này. Nhưng đó chính là điều phải tránh. Phải bình tĩnh tìm đường ra. Trước sau gì mình cũng sẽ tìm được cái cửa”.

Đột nhiên hắn lại chạm phải cái ghế. “Uà! Tại sao cái ghế lại ở đây? Minh đang đi theo hành lang nhỏ thì cái ghế phải ở phía trên kia chứ!” Nhưng hắn không cảm thấy con đường dưới chân của hắn dốc xuôi xuống nữa. Hắn cảm thấy hơi mắc cỡ “À, không chừng khi vung tay chụp con dơi, mình xoay lại mà không để ý, rồi vì mãi suy nghĩ nên khi bước lên mình lại cứ tưởng là đang đi xuống!”.

Hắn ngồi xuống ghế một lần nữa. Rồi hắn quyết định đi lần theo bức tường phía bên phải. Bức tường này hình như dẫn hắn đi thật xa tới khi hắn cảm thấy mỗi chân mà vẫn chưa tới đâu hết. Hắn nghĩ thầm “Hay là mình đi vòng quanh căn đại sảnh mà không biết? Vô lý! Vì nếu đi quanh căn đại sảnh mình phải chạm vào cánh cửa! Như vậy thì ... tại sao?” Hắn không biết phải làm gì nên đành quyết định lần theo bức tường đi ngược lại. Khi hắn thở hồng hộc và hai chân như muốn rũ xuống thì tay hắn lại chạm vào lưng ghế! Hắn bèn ngồi xuống nghỉ mệt.

Một lúc sau, hắn thử huýt sáo xem tiếng vang trong căn đại sảnh khổng lồ này ra sao. Tiếng huýt sáo của hắn dội ngược lại nghe inh tai và đầy đe dọa làm như hắn đang ở trong một chỗ nào chật chội lắm. Như trong một cỗ quan tài.

Hắn vội vàng gạt bỏ ngay cái ý nghĩ đó. Quan tài! Không thể được! Quan tài dành cho người chết! Hắn vẫn còn sống nhẵn đây mà! Và lại nếu ở trong quan tài thì phải nằm, còn bây giờ hắn đang ngồi. Mà trong quan tài thì làm gì có dơi.

Hắn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn và thậm chí cảm ơn con dơi vì nhờ nó mà hắn biết chắc là hắn còn sống, không phải đang nằm trong quan tài. Thật là một tư tưởng bậy bạ!

Rồi hắn đứng dậy. Đột nhiên một luồng hơi lạnh thổi phù vào mặt hắn. Hắn cất tiếng hỏi:

- Ai đó?.

Hắn cố gắng không nói lớn. Đâu có gì mà phải la! Dĩ nhiên không ai trả lời. Làm gì có ai ở đây mà trả lời trong khi căn biệt thự này không người ở, và người trông nom thì ở cách đây ba mươi cây số, “mỗi chủ nhật đưa mấy đứa con tới quét dọn một lần”, như lời nhân viên văn phòng địa ốc nói với hắn.

Hắn cố gắng suy nghĩ xem khi bước vào hắn có cảm thấy cái gì dưới chân hay không. Không. Hắn có để ý cửa sổ nằm ở vị trí nào không. Có, mấy cánh cửa sổ bằng kiếng nằm trên bức tường bên trái biệt thự, phía hắn đậu xe. Nhưng bây giờ từ bên trong, hắn không thấy một chút ánh sáng nào lọt qua bất cứ khung cửa nào, làm như căn nhà này không có cửa sổ! Có thể, nhưng cửa ra vào thì phải có vì chính tay hắn mở cửa, và cái chìa khóa hiện còn nằm trong túi quần của hắn. Hắn móc túi lấy cái chìa khóa ra cầm trên tay như để chứng minh rằng căn nhà này có cửa. Nhưng có ích gì khi không tìm thấy nó!

Đột nhiên hắn nghe tiếng còi xe lửa. Hắn cảm thấy an tâm. Đường xe lửa chạy dọc theo phía trái biệt thự và hắn nghe tiếng còi xe vọng lại từ phía tay mặt, như vậy có nghĩa là cái cửa ở trước mặt hắn, đối diện với cái ghế như hắn đã suy tính lần trước. Hắn cả quyết bước tới và tin tưởng rằng lần này hắn sẽ tìm được cái cửa.

Nhưng hắn lại đi vào hành lang nhỏ dẫn xuống phía dưới! Dưới nào? Có cái gì ở dưới đó? Hắn muốn đi xuống “dưới đó” xem sao nhưng lại quay ngược lại, tính lần mò về phía cái ghế. Khi hắn vừa quay lại thì hình như có một cái gì lạnh lạnh lướt qua sát mặt hắn khiến hắn nổi da gà. Rồi tay hắn chạm vào thành ghế. Hắn tự hỏi như “Hay là mình nằm mơ? Không, đây là sự thật và mình còn tỉnh táo mà!”. Rồi hắn nói nho nhỏ trong hơi thở hỗn hển: “Đồ ma quỷ, đừng chọc ghẹo ta nữa”. Hắn nghe tiếng nói của hắn dội mạnh vào tai.

Hắn chợt cảm thấy ngu xuẩn khi la lớn như vậy. Ai nghe?

Hắn biết chắc là căn nhà này có cửa, nhưng có cũng vô ích vì hắn không tìm thấy, không thể tìm thấy! Có lẽ tốt nhất là hãy ngồi yên trên ghế chờ sáng. Và hắn ngồi xuống.

Tại sao trong này lại yên lặng đến ù tai như thế này nhỉ? Yên lặng như trong nhà mồ. Ấy, không được! Lại

một tư tưởng bấy bấy nữa! Ngoại trừ những âm thanh nho nhỏ vọng lại từ phía trái, căn nhà hoàn toàn yên lặng. Ngoại trừ những âm thanh đó! Âm thanh gì thế nhỉ? Của ai? Đâu có ai ở đây? Hắn hơi nghiêng đầu lắng tai nghe. Dường như có nhiều người đang thăm thì. Hay những căn nhà cũ thường có những âm thanh lạ lùng như vậy? Tầm bậy! Làm gì có! Chắc chắn cái ghế chỉ nằm cách cánh cửa nhiều lắm là ba thước. Bên trái hoặc bên phải. Hắn quyết định thử một lần chọt. Hắn đứng dậy, và một cái gì mềm mềm lành lạnh lại quệt vào mặt hắn.

- Có ai đó không?

Hắn hỏi, lần này hắn biết là hắn la lớn.

- Ai chạm vào tôi đó? Ai xì xào cái gì đó? Cánh cửa ở đâu?.

Thật là điên cuồng khi la lớn như vậy, nhưng nếu có ai ở bên ngoài, người ta sẽ nghe tiếng hắn.

Hắn lại lần mò bước tới. Và lại chạm phải bức tường! Hắn đi dọc theo bức tường, dùng những đầu ngón tay mò mẫm, và đột nhiên những ngón tay của hắn tìm được một khoảng trống. Cái cửa! Chắc chắn phải là cái cửa!

Hắn mò mẫm và tìm được một cái lỗ. Chắc chắn đây là lỗ khóa! Bàn tay run rẩy của hắn mò mò trong túi lấy cái chìa khóa ra đặt vào ổ khóa, nhưng run quá, hắn làm rớt chìa khóa trước khi tra vào ổ. Hắn vội vã ngồi xuống mò mẫm trên mặt đất, trên mặt sàn nhà bằng đá hoa cương thì đúng hơn, mà không kịp nghĩ tại sao cái chìa khóa rơi xuống lại không có một tiếng động.

Đột nhiên một cái gì lạnh buốt, như một bàn tay, rờ nhẹ vào gáy hắn. Hắn vùng tay chụp lấy, nhưng hụt! Hắn đứng bật dậy xoay mình đâm mạnh về phía trước. Đâm gió! Và bàn tay lạnh ngắt lại rờ vào gáy hắn một lần nữa!

Hắn xoay mình gào lên:

- Ai đó? Cứu tôi! Cứu tôi!

Rồi hắn giang rộng hai tay, chạy vòng vòng trước khi ngã ngồi xuống ghế, cái ghế nhưng, đúng lúc một vật gì lạnh buốt lướt ngang, chạm nhẹ vào mặt hắn khiến hắn đứng bật dậy vừa chạy trong bóng tối vừa la hét kinh hoàng, và đột nhiên tiếng hét dội mạnh vào hai tai hắn vì hắn đang chạy giữa một hành lang hẹp. Có lẽ chỉ hẹp bằng bề ngang của một cổ quan tài.

* * *

Viên Trung Sĩ Cảnh Sát hỏi:

- Ông nói là ông nghe có tiếng la từ biệt thự này vọng xuống. Tại sao ông không tới xem việc gì xảy ra?

Người đàn ông đáp:

- Không ai dám tới biệt thự này sau khi mặt trời lặn.

-Ồ, tôi biết thiên hạ thường đồn đãi những chuyện ma quỷ về biệt thự này, tuy nhiên ông chưa trả lời câu hỏi của tôi. Có tiếng la tức là có người cần được giúp đỡ. Tại sao ông không tới coi có việc gì xảy ra hay không mà lại bỏ chạy?

- Không ai dám tới biệt thự này sau khi mặt trời lặn.

Viên Trung Sĩ Cảnh Sát có vẻ bức bối:

- Xin ông đừng né tránh câu hỏi. Chúng tôi đã cho ông hay là bác sĩ nói rằng ông ta bị động kinh, nhưng nếu có người cấp cứu thì ông ta vẫn có thể được cứu sống kịp thời. Ông muốn nói rằng dù ông biết như vậy, ông vẫn hèn nhát bỏ chạy chứ không dám tới cứu một mạng người?

Người đàn ông vẫn nhìn xuống đất, hai tay nắm chặt:

- Không ai dám tới biệt thự này sau khi mặt trời lặn.